

Ulf Nilson: Ingen risk att de militanta muslimerna lyckas i sin avsikt

<http://www.expressen.se/kronikor/ulfnilson/1.2253836/ulf-nilson-ingen-risk-att-de-militanta-muslimerna-lyckas-i-sin-avsikt>

Det bomben i Stockholm sprängde var framförallt en myt. Nämligen myten om att Sverige är osårbart.

Eller lite vassare uttryckt: att Sverige inte ligger i världen, inte riktigt, utan flyter omkring i ett eget universum, paradiset för oss (som stjärndiplomaten Gunnar Hägglöf en gång kallade det, i en för längesen bortglömd bok). Vi har för all del blivit varnade. Olof Palme skjuten, Anna Lindh dräpt med kniv. Bader-Meinhof, Jugoslaviens ambassadör. Visst har Sverige fått smällar, men vi har skyndat oss att glömma.

Myten om det isolerade och därför lite finare landet Sverige - uppstod under det andra världskriget. Vi klarade oss undan Hitler, heil oss, och därför var vi...ja, ok, man borde kanske inte säga det...men vi var bäst (och dessutom länge också rikast).

Men tiderna förändras och bomben i Stockholm - utlöst av en rekordklantig terrorist - pekar på en rad obehagliga sanningar. Myndigheternas reaktion (det gäller Reinfeldt, Bildt och alla andra) var sen och klart förvirrad. Intrycket av att polisen är svårt inkompetent bara växte med floden av sammanbitna uttalanden och generad tystnad.

Men framförallt glömde man bort en rad väsentliga fakta. Det pågår ett krig i världen, ett krig som inte känner några gränser. Nämligen militanta islamisters krig mot alla oss som begår det - sett med deras ögon - ohyggliga brottet att inte tro på Allah. Vi, de otrogna, för inte krig mot någons tro, men islamisterna gör det, inte alla, men en obehagligt stor, mordisk minoritet.

Vi, svenskarna, drar på oss hat genom vår, föralldel begränsade (cirka 500 man) insats i Afghanistan, men också genom att vara precis

det vi är: inte speciellt religiösa men toleranta, hyfsat rationella och generellt sett hyggliga. Vi var bra på krig på Karl XII:s tid, men det gäller inte längre (dessbättre).

Dessbättre, säger jag, men kom ihåg att självförsvaret alls inte är detsamma som anfällskrig. Vi tafsar oss fram mot förståelse - något som alla fanatiker föraktar - med hjälp av krav på förbud mot morgonbön i skolan och diskrimineringsombudsmannen kallar personalens julklappar för "vinterpresenter" (det dummaste jag hört).

Ja, herrejävlar, ibland får man ett obehagligt intryck av att många svenskar på något underligt sätt vill avskaffa sig själva.

Faktum är att vi, ja, svenskarna, faktiskt är på väg att avskaffa oss, om än sakta. Obs! att nu raljerar jag inte längre. Sverige har sen länge minskande befolkning, ja, om vi ser till persvenskar. Varje par föder statistiskt sett färre än två barn, lika med minskning. Våra invandrare, numera omkring 20 procent, av vilka 400 000 muslimer (varav de allra flesta naturligtvis inte är islamister), föder betydligt fler. Det är oundvikligt att det muslimska inflytandet växer.

Kort sagt: vi befinner oss i krig, Sverige liksom alla andra europeiska länder (och naturligtvis "den store satan", USA). Det är ett krig på sparlåga men livsfarligt likafullt.

Det finns naturligtvis ingen risk att de militanta muslimerna lyckas i sin avsikt: att islamisera Sverige (och tvinga kvinnorna att bära slöjor som bevis på sin totala och omänskliga underkastelse).

Nej, omvända blir vi inte. Däremot finns det risk att vi får uppleva fler och värre terroristdåd. Alla islamister är inte lika klantiga som han som sprängde sig själv i närheten av Drottninggatan. Blod kommer att flyta.

Eländet har bara börjat. Tid att vakna, att förstå att Sverige är sårbart - och väl värt att försvara...

Av Ulf Nilson
ulf.nilson@expressen.se